

Вреди ли одговорити Вуку Драшковићу

Миодраг Којић, Удружење Ћирилица

ДРАШКОВИЋЕВО ЈУГОСЛОВЕНСКО ЈЕЗИЧКО ДЕКЛАРИСАЊЕ

Скоро три деценије траје Драшковићев обрачун са српском културом и историјом, црквом и државом, а сада је на ред дошло и ћирилично писмо. У времену опште евроатланске хајке на све српско и православно дошао је и његов ред да баца камен на српско православно предање и књижевност.

Није лако одолети немилосрдним хашким гонитељима, буџету глобалиста, а поготову свом атеистичком наслеђу и назорима. Вера или вечера?

Корисник истине да је „српско све до Беча јар је поплочано српским костима“ коју је декламовао трговима српских градова, давно се определио за богату вечеру на Дедињу и Сењаку, или „молитвени доручак“ у Белој кући.

Прва српска опозициона политичка превара, наплатилац народне патње, заклоњен иза српске приче и плаћених тиража наставља свој задатак стављања српског народа на „НАТО магистралу“.

Југославију нису убили Срби. Срби су Југославију створили и бранили на своју штету.

Драшковићев хрватски сарадник и пријатељ **Стипе Месић**, европски демократа и хрватски усташа, коме је Вук Драшковић у Удружењу књижевника пред камерама предао мапе српских граница на простору СФРЈ и Републике Хрватске, поносио се да је последњи председник те исте државе речима:

„**Извршио сам задатак, Југославије више нема**“.

Други Драшковићев истомишљеник и пријатељ, **Мило**, Србин по рођењу, а Монтенегрин по опредељењу, је из државне административне употребе потпуно избацио ћирилично писмо пре него је Црну Гору без питања народа угурао у НАТО.

Братство и јединство заувек (фото Гугл)

Данашња **Драшковићева, Угричићева или Басарина** брига за латиницу у поплави латиничних натписа и штампаних књига у српској престоници, где је учешће српског националног писма сведено на пет процената, довољно говори о срачунатој политичкој провокацији. Истина је да латиница као симбол и основа југословенства, данас служи новом центру лажног југословенства у Загребу.

Да ли је нормално да Србија као српска престоница и даље остаје полигон за извођење нових југословенских, језичких и правописних а суштински кроатистичких пројеката? Јасно је да се Вук Драшковић продао као политичар и писац, да је продао и Косово и ћирилицу, да би народ који се не одриче Косовског завета и ћириличног писма такође предао и заменио „бољим“.

Латинично писмо је у Србију стигло на бајонетима непријатељских војника 1915. године. Латиница је у Краљевине Србију и Црну Гору уведена као мера окупаторске власти 1916.

Када је војвода Мишић прогонио окупаторе Аустро-угаре и Немце, заједно са њима протеривао је и њихове савезнике Хрвате, а са Хрватима хрватску латиницу.

Ако је латиница „српско писмо“, зашто је Мишићева српска војска трећи дан након ослобођења Београда 3. новембра 1918. преко наредбе **Косте Ј. Туцаковића** вратила ћирилицу:

Управа града Београда.

Свим квартовима и комесаријатима:

Непријатељ за време окупације натерао је наше трговце и јавне радње, те су на радњама истицали фирме латиницом написане.

НАРЕЂУЈЕМ

да се ове фирме од данас за пет дана промене, а у року од двадесет дана истакну фирме ћирилицом сходно Закону о радњама.

Кварт ће се постарати о извршењу мог наређења, исто објавити, и свакога ко по њему не би поступио – казнити по надлежности.

Да ли Вук Драшковић после сто година боље зна од **Војводе Живојина Мишића** и српских ослободилаца које је српско писмо? Или је симбол окупације, латиница, ради молитвеног доручка и након препорука венецијанске комисије, **Карла Билта, фондације Фридрих Ебарт, Центра за равноправност и контаминацију** постала лако прихватљива и чак угрожена од „патриота“. Да ли су ослободиоци Србије од окупатора и окупаторског писма 1918. били у заблуди и лажни патриоти? Или у међупростору између првог **Вука (Караџића) и другог Вука (Драшковића)** није имао ко да објасни **митрополиту Стратимировићу и Војводи Мишићу** да је латинично писмо уведено у окупирану Србију 1915. као „наше“ и да то окупатори боље знају.

*Ко данас има храбрости да њонови њроїлас – наредбу
уїравника їрада Беоїрада, Косїе Ј. Туцаковића из 1.
ноембра 1918. їодине? – њрву у ослобођеном Беоїраду*

НАРЕДБА

**Управа града Београда.
Свим квартовима и комесаријатима:**

Непријатељ за време окупације натерао је наше
трговце и јавне радње, те су на радњама истицали
фирме латиницом написане.

Наређујем:

Да се ове фирме од данас за пет дана промене, а у
року од двадесет дана истакну фирме ћирилицом
сходно Закону о радњама. Кварт ће се постарати
о извршењу мог наређења, исто објавити, и
свакога ко по њему не би поступио – казнити по
надлежности.

Ако је један Вук упрошћавањем српског језика и правописа крњио српски језик и правопис, увео нас у језички проблем са Хрватима, довео до преименовања српског језика и латинизације писма, требамо ли да ћутимо пред другим Вуком у фолклорном српском руху који довршава недео свог духовног претходника, призивајући добровољну коначну културну и језичку латинску окупацију Срба?

Према југословенском мејнстриму мрзитеља свега српског и православног, треба извржавати руглу све што је у српској историји и култури „свето и честито било, и миломе Богу приступачно“, као што ради Драшковић у својим романима, сада штампаним на латиници.

Владика Петар Његош, песник Косовског завета, Милан Ракић дипломата и песник освећеног Косова и четник Војводе Вука, и многи други српски војници и песници нису постали узор Вуку књижевнику. Није ни његов земљак Владимир Гафиновић, који није у својим младим данима подлегао искушењима југословенства већ је тврдио да „не треба српско вино кварити хрватском водом“. Гафиновићу данас подижу споменике, а Драшковићу његови рођаци и комшије не дозвољавају да посети завичај у Херцеговини.

Ако је латиница по Вуку и бројним српским лингвистима српско писмо, зашто **Митрополит Петар Зимоњић** 1941. пострада у мукама јасеновачким? Зашто није пристао да замени ћириличне печате Српске цркве латиничним и спаси овоземаљски живот? Није било Вука Драшковића и србојугословенских лингвиста да му објасне да је и латинско писмо у ствари српско. Није ни **Алекса Шантић** познавао Драшковића Вука, када је из окупиране Босне и Херцеговине дошао 1908. године у Београд, и поскакивао од среће београдским улицама гледајући натписе, све исписане ћириличним писмом, да му Вук објасни да је и латинично писмо српско. Када је **Петар Кочић** у Сарајеву бранио свој српски језик и писмо није знао да треба да прихвати латинично писмо и калајевски земаљски (босански) језик и попусти указима аустријске власти. Остале су упамћене Кочићеве речи: „**Узето нам је све, на свим линијама народног живота поробоћени смо, али не дамо вам нашег језика. То је наша нада и утјеха**“.

Притисак на српски језик и ћирилично писмо, који Вук и његово духовно друштво из Сарајева и Загреба врше сличним декларацијама, преименовањима српског језика и латинизацијом српског писма, давно је препознао и дефинисао Иво Андрић: „**Тај притисак је део свеопштег међународног притиска да се цео народ спусти на један нижи егзистенцијални ниво погодан за доминацију и експлоатацију**“.

Али, Драшковић није читао Андрића, јер је у то време био у штабу (кабинету) Мике Шпиљака, хрватског комунисте, где је стекао југословенску наобразбу. Како некада тако и данас, југословенски кадрирани књижевници комунизма сада служе новим штабовима и креаторима нове културне окупационе политике над српским народом.